

Balša Raičević**NADA KAŽIĆ**

septembar 2006.

Nada Kažić (1963), već se potvrdila kao keramičar visokih zanatskih i estetskih kvaliteta, zapamćena kao tvorac posuda retke elegancije, finoće i lepote izrade: vrhunskim i ekskluzivnim tehničkim umećima (završila viši kurs keramičke inkrustacije, Buljarica; viši kurs keramike – moderne tehnike slikanja, Bari).

Evo, gde nas opet pozitivno ne iznenađuje, više ubeđuje novim rezultatima, sad u domenu proširenog keramičkog medija, pokazanim u Galeriji SULUJ-a.

Evo, gde nas opet pozitivno ne iznenađuje, više ubeđuje novim rezultatima, sad u domenu proširenog keramičkog medija, pokazanim u Galeriji SULUJ-a. Viče spontano vođena svojim samopouzdanjem i darom, nego namernom, iznenadnom i proračunatom odlukom – ona je u duhu aktuelne umetnosti, prošireno shvaćenih medija, svoje keramičko zanatsko-tehničko znanje i iskustvo spojila sa posedovanim viškom idejnosti i kreativne invencije. Iz toga je nastala jedna nova mix-medijalna osmišljena i povezana celina objekata i instalacija. Poštujući imperativ osnovne ideje projekta, Nada Kažić je slobodno tretirala izlagačke mogućnosti prostora: od postavljanja, šireg aranžiranja eksponata na podu, preko kačenja sa plafona do postavljanja na zidovima.

Keramički osnovni elementi izložbe, cipelice i posude multipliciranjem i instalacionim aranžiranjem u žičanim visećim torbicama ili gomilanjem u osmišljenom rasporedu po galeriskom podu, dobijaju navedenim postupkom skulpturalan status objekta, novog, često metaforičko – asocijativnog značenja. Čiste, bele, nežne i krvave cipelice vise u žičanim torbicama, robusno rustičnim ali namenski transparentnim "kavezima". Sa njima na zidovima – i materijalno i tematski sadržajno – komplementarno korespondiraju pletene žičane haljine koje se mogu doživeti, pogotovo na belim zidovima, kao svojevrstan "žičani crteži" vešto sprovedenih razređenih i zgusnutih rasterskih kao i linearnih, valerskih svetlo – tamnih odnosa. Takođe osmišljeno se uklapaju u celinu i aluminijski reljefi – haljine, "oklopi".

Likovna priča Nade Kažić "O Ofeliji ili zapisi o ženskoj krhkosti" je diskretno, više asocijativno – simbolički nego narativno, što je dobro i dosledno u materijalnom i jezičkom izražajnom smislu sprovedena. Žica "oklopi" i bele cipelice, često krvave, zarobljavaju i stežu, ukalupljaju žensko telo. Teskobne stege zarad iskonske potvrde krhkosti i nežnosti ženskog tela.

Nada Kažić ovom izložbom implicira ironično dvosmisleni i aluzivni komentar o izokrenutim i zloupotrebjenim vrednostima u ovom našem otuđenom, postvarenom i destruktivnom svetu. S druge strane, keramičke posude čiji su arheološki

Nada Kažić, *Cipele za Ofeliju i šetnju I*, 2003, promenljive dimenzije, terakota, žica

predložci iz lokaliteta Duklje – a namenski pripadaju reperturu ženskog toaletnog pribora – osmišljeno su odabrani i obrađeni oblika da impliciraju značenje večnog trajanja ženskog, erotskog, ženstvenog, nežnog, zavodničkog i erotskog arhetipskog principa; večnog trajanja kroz uspostavljenu vezu između iskonskog arheološkog i modernizovanog novog, ovovremenskog. Postavka i način eksponiranja istih sugerira i asocijacije na ritualno, sakralno, uzvišeno nedodirljivo "relikvijarno" i muzeološko značenje.

Široki raspon asocijacija ukazuje na sposobnost usloznavanja i nejednosmernog i nejednoslojnog likovnog razmišljanja Nada Kažić na temu večito ženskog principa. N. Nikčević je opširno i tačno tumačila moguća simbolična značenja i poruke ove izložbe.

Neobična, atraktivna, idejno dosledno promišljena i formalno – materijalno kao adekvatno realizovana celina – ova izložba je uspešan primer kreativnih mogućnosti u domenu proširenih medija.